

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORISTICH, POPULAR Y CATALA DE BONA MENA

DESLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demés llocs de venda de periódichs

Encárrechs y correspondencia: Carrer de Barbarà, núm. 16 bis, entressol porta 1^a

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—La mort y la vida, (poesía) per N. Oller.—¿Costums? per Raquitich.—L'oncle Antón, per Sr. Paco
Los anuncis, per Rateta.—Pensament, (poesía) per S. C. S.—Epigrama, (poesía) per Prudenci Isart Galcerán,—Histórich, per Un barretinaire.—
¿Anyorança? (poesía) per N. Oller.—A la vora del foch.—Carta de fora.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

VÁNTAS VANITATEM

¿Ont vas Pau? que no vols sentir la prédica?
Prou que ho vuy, empro ho fan en castellá y jo no l' entench; ara es pels sabis quan sigui pels ignorants hi faré cap si
Deu plau.
M.E.C.D. 2016

DE TOT ARREU

Si 'ls andorrans llegeixen la prempsa de gran circulació amiga del veguer, los hi deu haver caygut la baba al llegir la Memoria y balans de la Societat de joch de Mónaco. Lo benefici líquit realisat durant l' any passat dona la xifra de 13 millions de franchs.

Quants desenganyys, quants infortunis y quantas llàgrimas, no representa aquesta cantitat!

En el capitol de gastos figura aquest breu y enigmàtic epígrafe: *subvenció á la prempsa sumant sens que consti lo nom verdader dels diaris: un milió doscents mil franchs!*

Aquesta partida serveix per sostener l' entusiasme del públic per l' establiment de Mónaco, callant en mateix temps les catàstrofes que ocasiona ab freqüència la passió del joch y lo desentillàs dels dramas de que son testimonis aquells jardins...

Al devant d' aquesta tallada se comprén molt bé la campanya de certs diaris que com *D.ª Publicitat Caragirada* consenten en ferse eco de las queixas dels adorrans, contra la paternal intervenció del Princep-Bisbe d' Urgell, empenyat en evitarnos la vergonya d' un vehinat tan fúnest, com aquella timba, que tenia ja posat lo ull en la excepcional situació d' aquella petita república, per quan acabés lo contracte que està acabant en la actualitat, sens haver lograt renovarlo, ab lo Princep de Mónaco.

Lo famós Cesar Lombroso, cap de brot de la escola antropologista, ha estat condemnat pel Tribunal d' apelació á pagar una indemnisió á un llibreter de Rouen, més las costas del procés, per estar plenament probat que en una obra seva havia plagiad la d' un coneigut metje francès.

Per lo vist tots son lo mateix.

Recordant lo cas igual que està passant aquí pel copista Odón de Mal, podém deduir que lo únic de bo que tenen aquesta gent en las seves obres, es lo que no es seu.

Ja fan bé de dirse despreocupats!

Los lliure-pensadors de Castelló de la Plana, han donat una nova mostra de la classe de llibertat que professa aquesta secta ó lo que sía.

Per més que 'ls catòlics coneguem ja las seves malas arts, creyem que sempre es profitós posarlas de manifest.

Quatre imòs de Castelló venian propagant la idea d' aixecar un monument al que fou en vida correglionari seu y que comparagué fà poch al Tribunal de la Divina Justicia. Per lograrho ponderavan las virtuts del finat á cada pàs, donant quinze y rattla al mateix andalús, aquell del quento, tan hábil en inflar gossos.

Per posar las cosas en son lloch, la valenta revista catòlica de Castelló, digué quatre veritats sobre lo que havia sigut lo Sr. González Chermá y aixó bastá perquè lo projectat monument s' en anés á rodar.

Naturalment los *pares de la criatura* veient que se 'ls hi escapava la ocasió de fer una suscripció á las quals son molt aficionats (ells sabrán perquè) tots los del libre-pienso, s' enfutismaren y ab una valentia may prou ponderada esperaren al digne sacerdot Sr. Martinez, descarregant sos bastons sobre sas espalladas fins que pogué desarmar á uns d' aquells salvatges y posarse en condicions de defensa. Llavors fugiren.

Ni més ni menos fan los héroes de 'n Máximo y de 'n Maceo.

Le Journal de Paris conta alguns detalls de la vida de Mgr. Renou, Bisbe d'Amiens, actualment y proposat per lo Siti arquebisbal de Tours.

Molt jove entrà de capellà en un regiment de movilisats. Ab ells feu la trista campanya de 1870-71, distingintse sempre per son valor y per una caritat inagotable.

Moltas vegades se'l vegé en los sitis de més perill, ajudant al metje á curar los ferits, consolant als moribundos, enterrant als morts, donant l' abrich y fins son propi calsat á pobrets soldats que defallian baix los rigors d' aquell ivern terrible.

Tants foren y tan grans los mèrits que contragué, que fou condecorat ab la gran creu de la Légion d' Honneur.

Recobrada la vida normal, lo Rot. Renou continú prodigant als pobres los tresors d' amorosa caritat que son cor guardava.

Consagrat Bisbe tingué noticia que anava perdut per la seva diòcessis un xicotet víctima innocent d' una debilitat de sa mare, morta en un hospital de dolor y de vergonya y venjada per mà del butxi.

Ningú volia á la trista criatura d' un guillotinat y tancadas totes las portas al seu pas, per

ditxós se tenia quan trovava una estable ahont passar la nit...

Lo bon Prelat d' Amiens lo buscà y com lo bon Pastor del Evangelí tornà tot content, portant la ovelleta, que creix avuy baix sa amorosa sollicitud.

Es innegable que aixís com Deu se reserva la glorificació ó 'l càstich del home molts vegades per la eternitat, perque està dotat d' una àima inmortal; las nacions que no 'n tenen, sufreixen aquí la pena de sos desvíos y de sos pecats.

Patent tenim la prova ab lo poble juehu.

Avuy per avuy la Italia n' es una de tantas comprobacions:

Qui reconeixeria als antichs romans y als més moderns y atrevits genovesos y venecians en los vensuts de Amba-Alagi; als fugitius de New-Orleans, Aigues-Mortes y últimament de Zurich?

Quina nació hauria permés que passés sens enèrgica protesta y sens reclamació lo fet de casar com feras als súbdits seus com tinguélloch en alguns puns de Fransa y dels Estats-Units y com acava de succehir ara á Suissa ab los infelissos italians?

La nació superbiosa que s' ha volgut alsar sobre las despullas de la Iglesia 's veu avuy abatuda y sos fills, que abandonaren la seva terra empobrida pels tributs dels nous governats, per captar-se un trós de pà á l' estranjer, son repudiats per las mateixas nacions enemigas del catolicisme..... lo poble los odia y aprofita totes las occasions per demostrarli son desprecis.

Llissó terrible y digne de ser meditada pels perseguidors de nostra santa Religió!

La pintoresca vila de Badalona ha celebrat sa festa major ab un escudit programa de funcions que donan goig de llegir.

La de Gracia no ha estat tant sumptuosa com altres anys per las desgracias que pesan sobre tantas y tantas famílies ab motiu de la guerra de Cuba. No obstant si la regeneració de la administració municipal es un fet, com ho sembla, podrém dir que aquesta festa major formarà època.

MOSCAS D' ASE

A MONCADA

Del turó de Moncada
vé l' esparver brunzint
y l' reyetó entre l' cánam
s' amaga esporquit.

Si, pintoresca vila de Moncada, es molt fàcil que ab lo burgit y l' tragi dels forasters que cada dia t' arriuen per aspirar lo perfum de las flors, dels arbres y dels boscos, no hagis distingit lo esparver que s' ha posat sobre tas teulades espiant una presa per devorar.

Si vos diguessim, honrats y pacífichs veïns de Moncada, que ha vingut prop de casa vostre un foraster atacat de la febre groga, del cólera ó de qualsevol malaltia infecciosa, d' aquelles que converteixen lo poble més animat en un cementiri, de segur que no hi hauria cap mare que abrassant los seus fillets no tanqués las portas de sa llar, mentres los homes no descansarien fins conseguir s' aislés lo foraster per mor d' evitar lo contagi del mal.

Si tai fós lo vostre comportament, pares y mares de Moncada, devant la amenassa d' una epidèmia que mata l' cós, es veritat, prò no deixa remordiments ni deshonra en las famílies; quantas no tenen d' ésser las precaucions que teniu d' adoptar trobantvos, com potser, vos troueu ab la proximitat d' un perill dels més espantosos que hi há per un poble.

Teniu entre vosaltres una vil meretriu, una de aquelles donas que han comerciat ab un sens fi d' honoras, que per ella no hi hagut rès sagrat;

ni las llàgrimas d' un pare, ni la desesperació d' una mare, ni la tendresa de l' edat..... sa voracitat no ha respectat rès?

Aquesta dona, aquesta gran pecadora, es la que veu á totas horas á vostras airoses fillas espiant tal volta la que més candorosa es, per atrauessela més aviat en las seves malas arts y ferne una víctima més?

Si sabeu que
la noya catalana es perla bella
que mitj oculta en la petxina está
de son innat pudor, y 's clou dins de ella,
tan solament la mire el vici insá....
no exposeu las vostrases fillas á semblant vergonya y á un perill tan gran.

Lluny de rebrerla á casa vostra, tanques las portes al seu pas. No ensenyeriau pas lo vostre tresor á un lladre que sapigessiu pot robarlo.

Y ¿quin tresor es comparable ab un fill?

Pera aixó vos recomaném que no la admereu en vostre companyia, ni deixeu que si fassin els fills del vostre còr, de por que no 'ls hi succeeixi com á las papillonetas que voletejant al entorn de la flamada cauen enlluernades ab las alas rostitas.

Enlluernar, per pescar á la encesa, es lo que pretenen fer aquesta mena de gent.

Are vos darán una aglò, es a dir, cigarros, puros, vestits, diners, si convé... després ja vos ferán pahir un roure.

Y 'l roure, serà que un dia vos trobareu sens honra.

¿Vos vendriau la honra?

Suposo que tots me contestariau que no hi ha prou or a California per comprarla y tindria rahó. Donchs enteneuho bé, acceptant los presents vos veneu, la honra, y á un preu ben vil.

Are ja esteu previnguts pera escullir lo camí que més vos acomodi, 'l de la dignitat ó de la infamia.

LA MORT Y LA VIDA

I

Un cotxe sencill de morts
ja n' atravessa la vila.
Ne porta un baguet blanch:
la mort d' un angel n' indica
Va seguntlo ab lo cap baix
de lo finat la familia
mentres dos campanas, dos
ho senyalan ab veu trista.

II

Per l' entorn n' hi há un carrer,
que sols respira alegria
molts collas de xivals
alegroys fan la sortija.
Parellas de jovencels
ne ballen ab sas amigas,
mentres un orga va dan
dolsos acors d' alegria.

III

Ja n' arriba al cementiri
la tan trista comitiva,
y ja 'n canta un sacerdot
absoltas encar més tristes.
Sobre 'l bagul lo fossé
després la terra ni tira,
cada colp de pala n' es,
n' es la mort de la familia.

IV

Lo fossé quan quedà sol
tot aquell silens n' esquinsa,
entonantne una cansó
que sols respira alegria.
Y mirant lo nou fossar
diu encenentne sa pipa,
cada colp de pala n' es
lo meu guany, la meva vida.

N. OLLER

¿COSTUMS?

Hi há certas costums que verament son xocants. Tinch un amich que quan me troba pel carrer ja se sab estira que es tirarás la solapa de la americana fins que s' es acabada la conversa; però, ey, no es la seva americana la que estiragassa sinó la del pobre pacient que a més d' estar condemnat a sentir un discurs sens principi ni fi, després té d' anar á casa 'l sastre á que li replanxi las solapas.

Un altre en coneix, que si be no es amich tampoch es enemic, alló, una especie de si es no es..... se diu Narissas, per més senyas, y tots los que 'l franquexan ja tremolen quan lo veuen puig que a la primera paraula engega un ruxat entre cap y coll, encare que estiga nuvol que á un hom lo deix com si hagués fet baldeo. Es alló..... espurneixa tan la seva boca, que sembla una regadora de jardiner. No sé pas com se les fabrica las paraules que sempre li surten aigualides.

Mes tot aixó no es rès comparat ab la quimerra que un té quan parla ab lo Cinto, alló no es viure. Cada paraula cincuenta maneos de rem y esburxega que esburxegarás al dessota la axella del company com si pretengués birlarli la riquesa oculta. Es un pessigollero de marca, tant, que d' un trós lluny se coneix al corró que ell enraona, y ab qui enraona també, puig

per persona formal que siga, qui està al seu devant no li toca més remey que fer los putxinelis.

Com ell es fabricant de sabatillas té molta relació ab las Amèriques y veus aquí que un dia me l'trobo al café ab un senyor de Puerto-Rico. Un tipo d' aquells finets, tiquis miquis y que tan be escauen retrats al costat d' un lloro. Era, segons me contà, un representant seu que havia vingut à coneixer Barcelona. Però, fillets, y que patia aquell bon senyor, semblava lo moviment continuo, puig que á cada esburxagada que li donava li feya fer una munió d' esses que jo no sé com no 's vá trencar un milió de vegadas. Al principi me mirava de rehull com tement una mort segura en mitj de dos sayons, però quan vegé que jo 'l tractava de diferenta manera, respirá, y acostantsem me digué: *amigo salveme ó sinó voy á reventar del cosquilleo.*

Jo, ja ho deya aquest dia á la dona que, si tingües de tractar massa ab lo Cinto me posaria cotilla. Are, com tenim lo pà ben partit, encare no 'l veig d' un trós lluny decanto y si no puch més que toparlo ab un *alante* estich llest, puig no vull morir rebentat com las cigalas.

RAQUÍTICH

L' ONCLE ANTON

QUINA alegria m' has dat ab ta arribada aixis, de sorpresa. Sí, sí, t' en vidràs á estar ab nosaltres. Ves si jo deixaria viure á la fonda á l' únic germà que me queda! La Maria, la meva dona, 't tractará com á un fill seu, y en Pepet y la Marieta 't respectarán tant com á mi mateix.

Bueno, Bueno. No hi poso inconvenient, però tingas en compte que jo soch un home rich y montat á la moderna y que no he tornat de Amèrica pera venir á habitat un segon pis del carrer del Regomir.

—Jo hi visch perque es la casa dels nostres pares. Tu 'm vas vendre la teva part y johi tingut interès en conservarla.

—No hi tinch res que dir. ¿Quin producto 't dona?

—Lo mateix que avans, ja ho saps: dos mil duros al any.

—Es una miseria, tens de pujar los lloguers. Aixó de cobrar ara lo mateix preu que vint anys enrera es no saber de contar. Avuy tot se paga més, lo diner circula depressa, se fan negocis grossos, lo tan per cent dobla lo capital en pochs anys, y 'l luxo y la riquesa cundeixen per los grans centres. Tu vius com un caragol, com un frare y la teva vida trista y macilenta no me agrada.

—T' equivocas, Antón. Més alegria y benestar que á casa, no la trobarás en lloch. A punta de dia peus en terra tohom, la Maria y la noya van á missa primera, en Pepet estudia la llissó del dia, la minyona, que fà molts anys que la tenim, arregla el chocolate y jo 'm quedo al despatx á preparar la tasca déls dependents. Després de esmorsar cadascú á fer la seua fenya, la criada á la cuyna, las donas á arreglar el pis, lo noy á l' Universitat y jo á firmar testaments y escripturas. A la una diném.....

—Qué menjau per dina?

—Ja t' ho pots pensar, sota, caball y rey. Lo dinar de casa es molt alegre perque tots tenim bona gana y bon humor, gracias á Deu. Luego venen alguns amichs de confiansa que 'ns accompanyan á pendre café y parlém un xich de las cosas del dia. A mitja tarde tinch la costum de donar un passeig ab la familia, y en aribant al vespre á casa.

—Y qué feu á la nit?

—Resar lo rosari primer, despŕs sopar y un ratet de tertulia, y en acabant á dormir. Aixó los días de fenya, perque 'ls diumenges passém la tarde á la torre del Putxet.

—Donchs, Joseph, si vols que 'm quedo ab tu tens de cambiar 'l teu modo de viure. Jo sé que no es pobre, però jo porto dos millions, fàcil y honradament guanyats en Amèrica, y vull que lo meu diner se diverteixi. Jo necessito un primer pis de la Rambla ó del Passeig de Gracia, ab cotxeras, y tenir caballs, carruatges, bona cuyna y gran tren.

—Pero home.....

—No diguis res, tu ets un català apat á la antiga. Ja 'm cuidaré de tot.

Una altre cosa. ¿Quina carrera li donas al noy?

—La mateixa que tinch jo; la de notari.

—No 'm convé, es professió massa trista. Jo sórich y li deixaré la mitat de lo meu, però vull que siga abogat, militar ó diplomàtic. Son las carreras més lluhidas que coneix.

—Y la Marieta?

—La Marieta vol ser monja: es la seva vocació.

—¡Qué dius ara! ¿Monja? Aixó may. Ella tan bona y tan guapeta. De cap manera, soch lo seu tio y li donaré cent mil duros de dot si 's casa á gust meu.

—Mira, Antón. Si la noya té ganas de casarse prefereixo que 's casi á gust d' ella.

—Bueno, ja 'n parlarém d' aixó. Demà á buscar casa y aquest vespre tothom al teatro. ¿Quiна opera cantan al Liceo aquesta nit?

—No ho sé, no he vist lo diari.

—Donchs sigui la que sigui á divertirse tots.

—Estém ben arreglats!

* * *

—Escolta, Joseph.

—Qué vols, María.

—Aixó no pot anar, l' Anton, lo teu germà, 'ns tornaria bojos á tots.

—Per qué? Que es lo que passa.

—Casi res si 't sembla á tu. Ja veus á quina casa de tanta fanfarria 'ns ha fet venir. Tot son dinars, teatros, cotxes viatges y llensar diners. Tu no ho pots sostenir aquest gasto tan crescut. Y los criats ab calsa curta y las cambreras vestidas de blanch nos miran com si fossim forasters.

—Bé! Y qué més

—Qué mes! Que aixó de que en Pepet retiri á las tantas de la nit y perdi cursos á la Universitat y la gent murmur de la Marieta dihen que se casa ab son oncle perque es rich, y los mobiles de quan varem casarnos vagin á parar al encant, es una vergonya que tu no deus consentir més temps.

—Tens rahó aquest desgabell no pot durar més y si Deu ho vol aviat hi posarem remey.

—Qué pensas fer?

—Tornarém al carrer del Regomir, lo noy á las aulas, y la noya passara una temporada al convent ahon s' ha educat. En quant a mon germà que 's divertexi tot sol, y sinó que 's compri un mico. Encara 'm faria perdre 'l nom y la clientela ab las sevas escentrissitats de solter rich. Aquesta mateixa setmana quedarém instalats de nou á casa nostra.

—Y ton germà que deuria fer.

—Que fassi lo que vulgui, que s' en vagi á París ó á Madrid á fer lo ximple y á arruinarse. Però jo ja 'l couech á l' Anton. Ell es bò y té la costum del treball. Avans de que passi un any ja estará cansat d' aquesta vida de tabalot.

* * *

—Germà Joseph: Ets un beneyt y no vull tenir més tracles ab tú. No 't perdonaré may que 'm plantessis pera fugir de prop meu. Si 't pensas que 'm' acostumaria á la teva vida de saixista, t' has equivocat de mitj á mitj. Aquí 'm tens á Madrid vivint á la moderna com correspon a tota persona de talent y de possibles. Aquesta si que es una ciutat riadella y aristocràtica. Cada dia balls, recepcions, banquets, discursos, desafios y altres festas. Los diaris ocupantse de la vida de societat, la gent ben vestida y estirada, parlant sempre mal 'l un de l' altre y enmatlevantse diners ab tota confiança. Jo estich en lo meu element perque á Barcelona, francament, no sabia com gastar la meva renda.

—Lo que 'm té més àgraviat es que no m' haig deixat endur la Marieta y en Pepet. Un home tot sol es un estaquiero y los nebots me haurian fet una companyia molt agradable. Si els deixas venir, tot lo que tinch será pera ells y tú si ets bon pare no podrás oposarte als meus desitjos.

—Contesta prompte á ton germà.—ANTÓN.

* * *

—Apreciat Joseph: La teva carta m' ha contrariat molt. Alló de que dintre pochs anys ja no tindré una pesseta m' ha fet surtit de test, y lo negarme una visita dels meus nebots es una crueltat que no esperava de tu. Mentrejo á Amèrica treballant com un desesperat anava guanyant mil duros, sobre mil duros, no pensava ab res més que 'n tornar á la meva patria para gosar ab vosaltres los fruits del meu talent y de la meva sort. Tu no has volgut que jo lo grés aquesta ditxa y 'm fas desgraciat apartante de mí. Ja ho sé que no t' agrada la vida que porto, però que vols que fassi, soch solter. Tinch fortuna y m' aburreixo sense fer res.

—Si tu volguessis tot se podría arreglar.

—Jo no soch tan vell com sembla, la Marieta ja es casadora y un casament no seria cap disbarat, perque encare que li doblo la edat me sento lo cor jove com á vint anys. Un dia vares dirm'e que li deixarias pendre estatá gust seu, y jo te demano que si ella 'm vol no m' hi posis cap inconvenient. Si ella si oposa m' aniré á la altra part del mar pera no tornar may més, perque ja estich embafat y tip de la llarguesa de la gent de Madrid.

—Espero ab ansietat lletra teva.—ANTÓN.

—Estimat germà: Los teus consells y reflexions y sobre tot la nova de que la Marieta dintre un any serà monja professa, m' han fet cavilar molt y las meves ideas d' *amerid millonari* han donat un tom.

—¡Pobre Marieta! Y quánt bé ha fet aquest àngel del cel de consagrarse á Deu!

—Sí, tens molta rahó, la vida es molt seria, l' home té missions sagradas que cumplir en aquest món y es casi un crim gastar lo temps en frivolitats y luxos mal entesos.

—No, Joseph, no he olvidat que soch català, que catalans foren nostres pares y avis y que catalanas son nostras costums, nostras lleys y nostra parla. Tornaré al teu costat y exerciré altre volta ma carrera y si fins avuy he fet d' advocat dels richs are faré d' advocats pera 'ls pobres. Ab mon caudal já quantes miserias posaré remey y quantes llàgrimas deixarán de correr!

—Sí, tornaré á Catalunya y ja més no m' en mouré tornant á la vida tranquila, y á agafar las costums catalanas que en elles sols, los que hem nascut en aquesta terra, podém trobar la verdadera pau y felicitat. Ja voldria ésser ab tú y comensar aquesta vida nova que per tú es tan vella y tan estimada.

—Aviat, si Deu vol, t' abrassarà ton germà.—ANTÓN.

S.R. PACO

Los anuncis

N diari porta que un conegut escriptor parisién passa 'l ratet, com solém dir, llegint los anuncis de certs periódichs de París.

Al costat de cosas malsanas y libertinas, diu, de las que no vull parlar, perque 'm crech sens forças per ferlas desapareixer, trovo certas coses que m' encantan y 'm distrehuen».

Veus aquí una mostra:

«Un jove de 32 anys, músich, de bona fesomia y ab un capital de 75.000 franchs, vol contraure matrimoni ab senyora viuda ó senyoreta que tingui una cama tallada».

Ja diuhem que sobre gustos no hi há res escrit, mes ¿com esplicar-se los d' aquest artista? Serà un capritxo de idem? ó busca la dona coixa perque no bandereji pels boulevards? ó bé enamorat de la música, vol que sa mitja taronja porti 'l compás quan camini?

¿Qué hi dirá un hom?

Un altre anunci, que també es salat, es lo següent:

«Una senyoreta jove y molt rica, desitja casar-se ab un jove de bona família.

Si fós menester pagaria 'ls deutes de son futur marit.

Contestació, enviant lo retrato á I. P., Administració del diari».

La casualitat vā portar al autor d' aquets apunts á enterarse de la noya que aixís oferia la sua má y la sua fortuna y resultà, que la tal senyoreta era tot un *senyor sastre*, estableert de poc temps en un dels barris més luxosos de París y que pretenia per aquest medi coneixer de vista y de nom, als tramposos de la *alta goma parisién* perque no l' estafassin lo dia menos pensat.

Y a fé que la treta li sortí bé, per quant després de publicat l' anunci comensaren á plourelí cartas y retratos que ja no sab ahon ficarlos.

Després d' aixó sieuvis dels anuncis.

RATETA

PENSAMENT

L' home á la electricitat
Fàcilment pot comparar-se.
Cap y cor, son dos metalls
Fregant seguit, l' un ab l' altre;
D' eix contacte, lo fluit,
Comillam á la boca passa
Y d' aquesta 'n surt la llum
O no 'n surt, ó no es prou clara;
Tot ho fa 'l frech dels metalls
Y 'l ser èlls de bona pasta.

S. C. y S.

EPIGRAMA

Donya Salut l' altre dia
va tenir una pulmonia,
y l' seu espòs Don Canut,
deya: «La meva Salut
té una grossa malaltia.»

PRUDENCI ISART GALCERÁN.

HISTORICH

Així ho assegura l'autor de la següent carta:

Sr. Director de LA BARRETINA

Molt Sr. meu: Estant passejant fà pochs días pel Parc de Barcelona, sentí un dialech entre dos pagesos que pera la sensillesa é ignocencia que revela, me he determinat à transmetrel à V. per si té gust de insertarlo.

Eran l'un molt vell y l' altre un jovenet (lo seu net penso), contemplavan la secció zoòlogica del Parch, quan lo vellet digué:

—L' animal més estrany que som vist en tota ma vida, sigué à Madrid quan jo servia al Rey y era un mico molt més grós que aqueixos que hi há aquí tancats. Li deyan *Orangután*; ballava, reya y feya tot lo que son amo li manava, com si tingüés enteniment.

—¿Aixó vos admirava?, respondgué l' jovenet, molt y molt més estrany es lo que passa à Barcelona, segons he sentit contar, ab una especie d' animal que fà de mestre y que si be té la figura d' un home, ell mateix diu que no n' es y que baixa del mico.

—Y aixó es veritat? preguntá lo vellet.

—Vaya si es cert, digué l' jove, ho vaig sentir espliar al apotecari del poble, io senyor Enrich, aquest istiu, y deya que l' havia ensenyat à n' ell; ja veieu si es cert.

Lo vellet tot admirat y pensatiu, al cap d' un rato exclamá:

—Si aixó es veritat, aquell mico de Madrid que vás veure, seria lo seu avi, perquè d' alló ja fà molts anys.

—No pot ésser, respondgué l' jove; perquè aquell mico que vos vegereu à Madrid, li deyan *Orangután* y aquest que jo dich li diuen *Buen*.

—Podria serli avi matern, contestá lo vellet, després de reflexionar.

UN BARRETINAYRE.

ANYORANÇA.....?

Passo jo las horas tot plorant de pena
tot buscant paratges que n' estiguin sols,
y à n' al cementir ab dolor jo n' entro
quan ja cau la tarde, quan lo sol 's pon.
No sé jo la causa que tan m' atormenta
que ja may me deixa, prenenme l' repòs.
Tot me fastigueixa, tot me causa pena,
per mí crech la ditxa, que no está en lo món.
Pera mí la vida n' es butxi de l' ànima
que me l' empresona quitanli l' seu vol,
es espessa reixa de gruxuts ferratxes,
que hasta fins li tapa, fins la llum del sol.
Quan dins de l' iglesia devant Deu m' humillo,
sembla que se m' obrin los gruxots ferrots,
y un moment, oviro un destell de ditxa,
potser la mía ànima lo bell cel anyor!

N. OLLER

A LA VORA DEL FOCH

HISTÓRICH

A Orsavinyá, poblet de la província de Girona, vivia un pagès anomenat Pau Bosch, qui per ésser molt aixerit y de xinxons era amich y entrant de la casa d' un general de Catalunya. Un dia al visitar-lo pera enterarlo d' un assumpt important de la comarca, arribá en Pau mentres sopava l' general, aqueix lo féu entrar tot seguit enterantse de lo que feya l' cas; encabat lo pagès digué:

—Si Sa Salencia volgués donarme un consell ja que tan entéss es en las cosas del pagés, li explicaria un cas molt sobrehumà que passa à ma casa, que és la vostra també per tota estada.—Lo general li diu—explicat, explicat Pau.

—Doncas li diré molt sensillament, puig parlant ab una persona tan guapa y de tanta sabiesa com vosté, algún profit ne traure.

—Lo general esclatant la rialla li diu però home digas d' un colp plaga.

—Doncas bé, à casa meva tenim una vaca que ha badellat y ha tingut dos nadons y lo cas es que la vaca sols té un mugró, per cual rahó entre l's germans hi há unas rahons de la reiira de Bet, perquè sols pot mamar un.

—Lo general interrompentlo li digué ¿Y l' altre quan l' un mama que fà?

—Ay Sa Salencia ¡qué ha de fer! fà com jo; s' ho mira.

—Lo general entenen la sortida lo fà seure al seu costat y li dona sopar.

—Rahó tenia lo Pau Bosch que algún profit ne trauria.

Estaven dos cegos demanant caritat à la porta d' una iglesia quan s' acosta un viandant hi fà caritat.

—Noy, diu un, has arreplegat?

—Cá, miseria, miseria.

—Com pot ser.

—Mira m' ha donat un céntim pera que 'ns lo partissem.

—Si m' enganyas te bastonejo.

—Home si era l' senyor de D. Tecla. ¿Que no sabs que cada dia fà lo mateix?

—Ja li coneugut, ja, que era D. Paco i creus que m' ha fet nosa lo xubasquero que portava?

—Té, calla, no s' et pot amagar l' ou. Tot ho filas.

En Toni que era un beneytò que may feya cas de res y sempre contestava fora de temps estava un dia assegut sobre de la herba, quan una xuriguera se li fica à la aurella

Son germà que ho vegé li diu:

—Mira, Toni, quina xuriguera tens à la orella.

—Déxala, déxala, contesta.

—Mira que t' tornarás sort.

—Ja sabs lo que diu la mare que à n' à mi tot lo que m' entre per una orella me surt per la altre.

CARTA DE FORA

Montblanch, 3 de Agost de 1896.

Sr. Director de LA BARRETINA.

Lluidíssima fou la vetllada que la «Societat Católica» dedicà al indit patró de las Espanyas Sant Jaume, ja que bon xich avants de comensar, es veyan plens de gom à gom los locals de la Societat.

Tant los treballs en prosa com las poesias, foren molt aplaudidas; així com també la part musical, que dirígi nostre estimat amich D. Ramón Vendrell.

Corals ennoresbonas mereixen tots los que hi cooperaren; en particular los Srs. socis: Serra, Abelló, Moles, Marsal, Casas, Domingo, Sanahuja, Contijoch, Torras, Janer, Guimet, Solé, Molep, Sabaté, Porta, Balart y March; que ab sos treballs feren las delícias de l's concurrents.

Festas d' aquestas Sr. Director, esperém veure repetidas tots los que aquí trevallém pera la propagació del be contra la malenida baba de la impietat.

G.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Aliment és ma *primera*;
musical és ma *segona*;
tres inversa en jochs de cartas.
Y la *total* nom de dona.

Serena

UN OLOTÍ.

GEROGLIFICH NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7	Nom d' home en diminutiu
3 2 1 4 7 4	Nom d' home célebre
7 4 1 1 2	Cosa per passar be l' istiu
3 4 5 2	Animal
3 2 1	Part del món
1 6	Nota musical
5	Consonant

UN LLANUT.

LOGÓRIFO

Lo meu *tot* es nom de dona
té sis lletras solsament;
si treus la *cuarta* y la *sexta*
veurás que t' resulta un peix.
Y si d' acàs inverteixes
las tres primeras no més,
veurás que una part del cos
resulta perfectament.
Quinta, *sexta*, *dos* y *terza*,
es lo nom d' un Rey Hebreu
y las cinch primeras forman
lo nom d' un Sant excellent.
Crech que ho cndevirás
aymat lector facilment.
Si ab aixó no ho endevinas
ja no sé que ditz més.

XIRIBIRIBICH.

N.	1	2
3	2	
1	2	3
2	8	
8	6	
2	3	
8	6	7
7	2	
2	8	
3	2	5
3	2	1
2	5	6
8	6	7
3	2	5
3	2	1
2	5	6
8	6	2

1.ª Ratlla: Lletra 2.ª: Part del cos 3.ª: Poble de Catalunya 4.ª: Nota musical 5.ª: Carta 6.ª: Nota musical 7.ª: Per pescar 8.ª: Poble 9.ª: Nom de home 10.^a: Nom de dona en plural.

GEROGLIFICH MODERNISTA

AN

ELL

GEROGLIFICH

:

ME ME

GAT, GOS, CABALL.

UN TARRAGONI.

SOLUCIONS ALS TRENCACLOSCAS DEL NUMERO PASSAT

XARADA: Serafina.

GEROGLIFICH NUMÉRICH: 1 2 3 4 5 6 7 8 9
M A R C E L I N O

GEROGLIFICH: Visca l' Papa Rey.

Rombo:

C	P	A	S
P	A	R	O
A	R	E	T
S	O	T	A
L	A	S	S

TRIANGUL SILABICH: ES CA RO LA
CA MI SA
RO SA
LA

ACROSTICH: Lladre.

GEROGLIFICH MODERNISTA: Du de bandera un drap.

CORRESPONDENCIA

B. R. P. Gurisenti, Peret Pujol y Arbós, Antón de les Vellerugues, Un ampurdanés, Joanet Puig, Sucarrat y N. Oller: Procurarem insertar casi tot lo que envian.—Joseph Solfa: Un xiquet socarrat.—Joan del Mas: Bé, bé, molt rebé—Quimet: Que vol que li contestem si no serveix rés de lo que envia.—Trenchs: Alabat sia Deu.—Rovell d' ou: Al cove.—Ilme Laue Sap: Moltas mercés.—Un fadrí d' un poble: Aprofitarem lo que podrém y no s'espantí per las carbassas, avant.—Un que fuma quant te tabaco: Per aquest cop no faré m' fira.—Ramón N.: Tinga compte ab los llurs, massa fort no hi ha garantías.—Un barretinyare de V. Manseja.—Peret Pujol: endavant las atxes.—L' arreconat en la Batlleria: Retocat anira.—Ribera: Quelcom qui sap; bon viatje.—Francés: Ca irá.—Un estudiant: Vagi ho fent.—P. Isart: A nanná.—Bellerugas: Al forn.—S. C y S: Va... ja.—Barceloní: Mes endavant, paciencia y non grunyatis.—Joanet de Badalona: Pasibobé.—Serafí Pelat: Al torn.—Joanet y Pere: Aneu fent y no feu campanas à l' estudi.—S. F. R.: Molt bona intensió empro no basta.—Panet del mano: Al cove.—Rateta de Foudarella: Id. per ara.—Pepet Giup: Sa poesia un xiquet fora de temps la havém rebuda.—Un catòlic: Anirà quan vingui el temps sa poesia «Italia y l' Papa».—J. A. P.: Si podem entretenirnos en arreglar la forma poètica anira; puig te bon pensament.—R. Oca y Ruch: Lliris un xiquet més los versos que l' podrém complaire.—Pep de la Casaca: No podem esmenar tanta falta de ortografia.—Lluís del Arpa: Ne pot enviar las que vella.—Rondallayre: Aprofitarem quelcom.—Juan P. Heras: Anirà quelcom de lo que ns remet.

ADVERTENCIAS IMPORTANTES.—Com son tantas las cartas de felicitació que rebem tots los díes, dispensarem nostres estimats suscriptors y amichs, que no s'contestem puig tenim la seguretat de que estan plenament convesuts del nostre agrahiment.

En lo pròxim número comensarém a publicar la lista de las composicions rebudas optant al premi de «Me la han ben fregida».

Imp. F. SANCHEZ, Arch Teatre, 16, primer.—Teléfono 4.190.—Barcelona.